

Publicerad 2016-02-01 02:15 av Faelnirv

(In progress, måste omarbetas lite. Skriven spontant än så länge.)

Det räcker nu! Det är inte kul längre.

Det är inte kul längre

Att mista sin sista livsgnista
att veta att varje dag är likadan
för jag är fast, i en evig slentrian

Jag kallar det för min skärseld,
det där hatet som finns inombords

Du krossade mina drömmar,
och stal min värdighet

Och allt som finns kvar
är spillrorna av mitt forna jag.

Det räcker nu! Det är inte kul längre.

"Hur mår du idag?"

"Jotack, jag vaknade idag också."

Jag orkar inte mer!

Jo, jag orkar. Men vill är en annan sak.

Vad jag minns som mest
ur denna kvicksand av eländighet

Är alla de människor
och deras svarta ord
om hur livet skulle bli bättre
inte idag, men kanske nästa dag
skulle jag vakna och vara glad.

Jag vill inte mer nu!

Det blir inte bättre. Man får vara glad om man är nöjd ibland,

lycka är överskattat

en konstellation av människan, för människan

lycka finns inte,

det är för människor som saknar bekymmer

(och IQ)

Lycka är ett påhitt,
ett jävla ljug
den värsta svordomen
så huka dig och sug

Sug på livets stora käftsmäll,
för så kan det gå
när nästa dag
är precis lika meningslös och grå.

Nu räcker det!
Denna gyttjepöl av fördärv förtär mig
den skär i mig
all misstro för omgivningen, alla de dolda sår
och den vidriga infektion jag bär inom mig
allt detta för att jag en gång
litade på dig.

Du och dig ni är många
inte en person sitter ensam på denna "Lögnarens tro"

Pappa slog och stack,
deras äktenskap det sprack
som min systers hud på hennes sönderskurna och flådda armar
ett offentligt skrik från hennes inre panik

Men jag var svårslagen, axlade manteln av att vara storslagen
här finns jag, undertill
jag lyfter och bär den sorg ni inte vill kännas till.

Det räcker nu!
Jag vill inte bli blåst längre
Slagen, våldtagen, misshandlad psykiskt såväl som fysiskt
men blåmärken bleknar
och psyket det veknar

Jag känner mig ensam nu
svårslagen triumferade över storslagen
det behöver inte vara mörkt för att demonerna i mitt inre ska titta fram

Det kan vara en idyllisk dag
men jag är inte redo för strid
dem säger "du behöver söka dig till psykiatrin"

Jag har inte gett upp ännu! Tvinga dig inte in i min hjärna
som när någon tvingade sig in i min kropp

Jag vill bara kunna resa mig upp
utan att vackla, bara börja att gå

Men jag är vilsen nu och skriken i mitt huvud viskar under de vackraste av dagar
att nu sliter vi dig itu

Det räcker nu, det är inte kul längre
jag kan se tillbaka på hur långt jag gått och vad som finns kvar
är benpipor istället för fötterna jag föddes med
jag filas ner
och nu frågar jag mig själv

Vill jag finnas kvar mer?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Faelnirv med Poeter.se id #48682 innehar upphovsrätten